

Слово на Негово Високопреосвещенство Пловдивския митрополит Николай по повод празника Сретение Господне

Ваше Високопреосвещенство, зело възлюбений в Христа събрате и съслужителю на Божията нива, Владико Тимотей, Ваши Високопреосвещенства и Преосвещенства, Боголюбиви отци, възлюбени в Христа Бога братя и сестри,

днес е велик християнски празник – Сретение Господне. На четиридесетия ден след рождеството на Богомладенеца Иисус Христос Неговата Пречиста майка – Пресвета Богородица, и Праведният Йосиф го отнесли в храма, както е повелявала тогавашната традиция. На прага ги посрещнал стареца Симеон, комуто било съобщено от Светия дух, че няма да види смърт, докле не види Спасителя на света.

Празникът Сретение е тържество на всички праведни, които очакват спасителното пришествие на Месията и, които са изстрадали срещата с Него.

Подвиг на непрестанното очакване станал животът на боголюбивия Симеон. 360 години преживял той, два века и половина му се наложило да чака изпълнението на това обещание. И ето накрая, Дух Светий привел Симеон в Йерусалимския храм, в същия ден и час, когато Пречистата Дева донесла там Богомладенеца Исус Христос. Ние не трябва както Симеон Богоприемец с векове да чакаме благодатната среща с Господа. Спасителят вече е дошъл в света. Христос е посред нас, е и ще бъде! И въпреки това в продължение на 55 години Българската и Северно Македонската православни църкви, трябваше да чакат благодатната среща в Светата Евхаристия.

Огромна духовна радост е за нас, че именно на този светъл празник, Сретение Господне, ние се срещнахме с нашите скъпи събратя, Високопреосвещените митрополити – Дебърско-Кичевски Тимотей и Брегалнички Иларион, и имавме щастието да отслужим заедно Светата Божествена Литургия и да приемем заедно драгоценната кръв и честното тяло Христови. За десетки и десетки години тази радост ни беше отнета по причини, които вече нямат значение.

Българската православна църква, заедно с другите поместни автокефални църкви със сълзи на очи се молеше на Господа да благоволи чрез своята трета ипостас – Светия Животворящ Дух, да просвети умовете и да изпълни с любов сърцата на всички, от които това зависеше, за да бъде затворена тази рана, заради която наши братя по вяра бяха лишени от общение с останалия православен свят. Слава на Бога, раната днес е затворена. Днес разкъсаната дреха на Господа е отново цяла, а епархиите в нашата югозападна съседна и братска страна отново са свързани с всички поместни православни църкви с връзките на любовта, единството и евхаристийното общение.

Църквата, както е известно, не познава предели и ограничения. Тя прегръща всички, както и нашият Спасител, „Който иска да се спасят всички човеци и да достигнат до познание на истината.“ (1 Тим. 2:4). Затова и всеки, който вярва в Исуса Христа и изповядва Никејско-Цариградския Символ на вярата, е неин член – член на едната, свята, вселенска, съборна и апостолска Църква.

От самото зараждане на Църквата в нея местното е тъждествено с вселенското. Всяка отделна църковна община се обединява с едната вселенска църква, всеки християнски храм се обединява с горницата на Петдесетница, с храма на Божиата премъдрост. Всяка поместна църква се движи в рамките на вселената и нейният дух е „граница между света и онова, което е над света“.

В началото на Църквата Апостолът е дал основният принцип, от който следва да се ръководят всички нейни членове в общението помежду си: „Няма вече иудеин, ни елин; няма роб, ни свободник; няма мъжки пол, ни женски; защото всички вие едно сте в Христа Исуса.“ (Гал. 3:28). В православната църква всички се обичаме и уважаваме, защото сме едно в Христа. Православната вселенска църква чрез братското общуване между всички свои диоцези е онзи мост, по който минава благовестието за добротворството, солидарността, човечността, мира и душевното спасение. По повелята на светия апостол ние трябва да се стремим към съвършенство: „И тъй, братя, радвайте се, усъвършенствайте се, утешавайте се, бъдете единомислени, живеете в мир – и Бог на любовта и на мира ще бъде с вас“. (Кор. 13:11). Защото Исус Христос е Царят на мира и Спасителят на нашите души.

Идвайте всякога, досточтимите архипастири, в Богохранимата ни епархия и имайте нашия дом като свой дом. Господ Исус Христос е казал на светите апостоли: „Вие сте светлината на света. Не може се укри град, който стои навръх планина. Нито запалят светило и го турят под крина, а на светилник, и свети на всички вкъщи. Тъй да светне пред хората светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец.“ (Мат. 5:14-16). Нека ние, като приемници на апостолите, да светим със светлината на Христовата вяра, а с братското си общение и с добрите ни дела да осветяваме пътя пред хората от нашите епархии в прослава на нашия Отец, който е на небесата и който днес ни даде тази радост, да служим заедно в Неговия св. олтар и със служението си да проповядваме на народа единомислие и мир на хората.

Спасителят Христос ни казва: „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си.“ (Йоан 13:35) В благодатта на Христовата любов, да пребъдем ние, архипастирите, пастирите и Божият народ на България и Северна Македония во веки веков! АМИН!

bg-patriarshia.bg